

TAVASZI KIRÁNDULÁS >>

Bár a tavasz hivatalosan mindjárt a nyakunkba szakad, öltözködés szempontjából még jócskán télidőt számítunk. Két kicsi gyereket felöltöztetni, és közben persze magunkat is, nem egyszerű művelet, ezt alighanem minden gyakorló anya tudja. Ezek a pillanatok is azok közé sorolhatók, amikor nagybetűkkel vésném az agyam kis fekete emlékeztőablájára: „Eszedbe ne jusson több gyereket vállalni!”

Szöveg - Póta Réka / EGYRŐL A KETTŐRE

- ◆ Persze nem mindegy az sem, hová indulunk, mert ha például egy szép, napsütéses reggel családi kirándulásra készülődünk, a motiváció is nagyobb, na nem az összcsaládi, csak az enyém meg az apjuké. Egyik lány sem szíveli ugyanis az öltözködést, amit teljesen meg is értek, ezért mindkettő ellenállásba vonul. Fanni nyafog, közli, hogy nincs kedve, inkább rajzolna, gitározna, sőt, éhes is. Persze a rajzolás és gitározás olyankor mindig nagyon unalmas, ócska ötlet, amikor otthon kéne elütni az időt. A reggelizőasztalnál, kábé fél órája pedig hiába könyörögtem, hogy legalább egy-két falatot nyeljen le. A férjem segíteni próbál, legalábbis állítása szerint, ami abban áll, hogy az íróasztala mellől óbégat: „Faaanni, öltööz!” Ki gondolta volna, hogy Fanni erre a füle botját sem mozdítja. Mord pillantást vetek életem párjára, mire észbe kap, és erélyesebben lép föl, ölbe kapja Fannit, meg az odakészített ruhahalmot, és nekiveselkedik a feladatnak. Ám amikor már tíz perce azon tanakodik, melyik lehet az eleje és a hátulja, és még mindig csak a bugyinján tartanak, akkor mindketten belátjuk, hogy ez inkább az én asztalom. Fanni közben persze meglógott, úgyhogy futok pár kört, mire végre elkapom. A kabát, sapka, sál már az apjának is megy, úgyhogy míg ők az előszobában birkóznak, én „előveszem” Emmát. Kisebbik lányom visít, míg belepréselem a kezeslábasba, sőt, utána is, mert magatehetetlenül kénytelen feküdni a szőnyegen a szkafanderszerű zubbonyba csomagolva, míg mi visszazaladunk ezért-azért. Anya telefonjáért, Apa kesztyűért, Fanni babájáért, Emma cumijáért, és amikor azt hisszük, minden lehetőséget kimerítettünk, Fanni bejelenti, hogy pisilnie kell. Újabb húszperces művelet következik, mialatt igyekszünk tényleg csak a minimumot eltávolítani Fanniról, aminek az lesz a következménye, hogy valamit biztosan lepisil magán, vagyis nem ússzuk meg az újraöltöztetést. Emma akkor zendít rá másodszer, mikor rájön, hogy nem elég a szkafander, még az autós kagylóülésbe is van pofánk belegyömöszölni a már amúgy is kényszer tartásban lévő gyermeket. Fanni ismét szökni próbál, és mielőtt az autóba ültetnénk, még két-három kört szaladunk utána, mert úgy gondolja, ez a kergetőzés nekünk is jó móka. Végül csak betuszkoljuk magunkat az autóba, és irány a budai hegyek. Végre

Kép - Profimedia - Red Dot

megérkezünk a célhelyre. De jó, süt a nap, csiripelnek a madarak, tiszta a levegő! Fannira rém büszke vagyok, mert legyalogolja a nem túl meredek másfél kilométert. Emma babakocsiban „közlekedik”, és jót szendereg a friss időben. Idilli a hangulat. A kilátóban több kisgyerekes családot is találunk, nyilván népszerű a könnyű erdei séta. Visszafelé Fanni azért már apa nyakába kéredzkedik, Emma pedig nyöszörög, mert kezd éhes lenni. Még a tűréshatárunkon belül érünk vissza a kiinduláshoz, ahol egy kellemes, házias étterem hívogatja a kirándulókat pihenőre és jó ebédre. Nem is állunk ellen. Úgy tűnik, családbarát a hely, van etetőszék, a pincérek rendkívül készségesek, a gyerekekkel barátságosak. Türelmesen kivárják, míg lehámozom a lányokról a többretegnyi kezeslábas- és ruhahalmot, és el is tűntetik valahová, hogy odaférjünk az asztalhoz. Végignézek a megkönnyebbült gyermekeimen, akkor látom, hogy mégsem megfelelően készültünk a programra, meg is jegyzem a férjemnek: „Ha tudtam volna, hogy étteremben kötünk ki, nem hagytam volna Fannit a reggeli pecsétes felsőt az

overall alatt.” Mire ő: „Hát, én sem a kisvakondos pólómat vettem volna a kabát alá.” Sebaj, Emmának tetszik, s úgy tűnik, azért nem néznek ki minket. Persze, nem ússzuk meg pohártörés nélkül, de már jön is az egyik kedves pincér seprűvel, lapáttal a kezben és kedélyes mosollyal az arcán. Sűrűn elnézést kérünk. „Ugyan már, az ilyesmi előfordul” – vágja rá könnyedén, persze nem kell tudnia, hogy én vertem le a poharat. A férjem gúnyosan vigyorog, de én finoman jelzem a lábammal az asztal alatt, hogy ne merjen elárulni, ha jót akar. A friss levegőn való sétának és a tartalmas, finom ebédnek van még egy felbecsülhetetlen előnye, mégpedig az, hogy hazaérve a család minden tagja háborítatlan, mély délutáni alvásba zuhan. Mikor felébredek, a többiek még szunyókálnak. Kiosonok a konyhába egy kávéra. Lassan kortyolgatom, s hallgatom a szomszéd szobából a szuszogást. A nyugalom ilyen megszentelt perceiben persze fogom a szivacsot s letörlöm a reggeli emlékeztetőt az agyam kis fekete táblájáról, elvégre nem is tűnik olyan lehetetlennek egy harmadik gyermek vállalása. ◆